

CE ESTE HEPATITA VIRALĂ?

Hepatita virală este o inflamație a ficatului cauzată de un virus.

Există cinci tipuri principale de virusuri hepatitice: **A, B, C, D și E**.

Aceste virusuri provoacă infecții acute sau pe termen scurt.

Cu toate acestea, virusurile hepatitice B, C și D pot provoca și infecție pe termen lung numită **hepatită cronică**, cu complicații care pun viața în pericol: ciroză, insuficiență hepatică și cancer hepatic.

Hepatita A

Transmitere: Hepatita A se transmite în principal prin consumul de alimente sau apă potabilă care au fost contaminate. Boala este adesea endemică în țările cu apă nesigură și cu salubritate precară.

Prevenire: Există un vaccin pentru prevenirea hepatitei A. Tratamentul în termen de câteva săptămâni de la expunerea la virus poate aduce, de asemenea, o imunitate pe termen scurt. Puteți reduce riscul de expunere prin respectarea regulilor de igienă și salubritate și evitarea consumului de apă care provine din surse potențial nesigure.

Tratament: Nu există un tratament specific pentru hepatita A. Deoarece hepatita A determină doar o boală acută, organismul este adesea capabil să elimine singur infecția în câteva săptămâni. Cu toate acestea, hepatita A poate provoca uneori diverse complicații.

Hepatita B

Transmitere: Hepatita B se transmite prin contact cu sângele sau alte fluide ale corpului (de exemplu, salivă, spermă și fluid vaginal) unei persoane infectate. Aceasta poate fi transmisă de la mamă la copil în timpul nașterii, prin sex neprotejat și prin utilizarea în comun a aparatelor de ras și/sau a acelor și seringilor pentru injectarea drogurilor.

Prevenire: Vaccinarea împotriva hepatitei B este foarte eficientă în prevenirea infecțiilor. Dacă nu ați fost vaccinat, pentru a reduce riscul de expunere, cel mai bine este să folosiți prezervative și să evitați schimbul de ace sau obiecte cu o persoană infectată: periute de dinți, aparate de ras sau foarfece de unghii. De asemenea, este recomandat să se evite efectuarea de tatuaje sau piercing-uri în unități neautorizate. Dacă credeți că este posibil să fiți expuși în viitor, vaccinarea este foarte recomandată. Copiii născuți de mamele cu hepatită B trebuie vaccinați în termen de 12 ore de la naștere, deoarece acest lucru poate preveni o infecție care cel mai probabil va progresa spre hepatita cronică B.

Tratament: Deși în prezent nu există niciun tratament specific pentru hepatita B, sunt disponibile medicamente precum alfa interferon, peginterferon și o varietate de medicamente antivirale. Aceste medicamente încetinesc replicarea virusului și ocazional duc la eliminarea acestuia. Cel mai important este faptul că acestea reduc foarte mult riscul complicațiilor pe care le poate provoca hepatita B, cum ar fi ciroza hepatică și cancerul hepatic.

Hepatita C

Transmitere: Hepatita C se transmite la oameni mai ales prin contact direct cu sângele infectat.

Cele mai frecvente moduri de infectare includ practicile nesigure de injectare, sterilizarea necorespunzătoare a echipamentelor medicale și utilizarea sângelui și a produselor din sânge netestate. Poate fi transmisă și prin anumite practici sexuale în care este implicat sânge. Transmiterea pe cale sexuală fără prezența sângelui rămâne neclară. Dacă se întâmplă, acest lucru pare să fie extrem de rar, dar riscul poate fi crescut prin prezența altor infecții cu transmitere sexuală.

Prevenire: În prezent nu există vaccinuri pentru hepatita C. Pentru a reduce riscul de expunere, este necesar să se evite schimbul acelor și al altor obiecte, cum ar fi periutele de dinți, aparatele de ras sau unghiarele cu o persoană infectată. De asemenea, ar trebui să evitați efectuarea tatuajelor sau piercing-urilor corporale în unități neautorizate.

Tratament: Tratamentul poate vindeca hepatita C. Până de curând, tratamentul implica o combinație de interferon, în general pegilat, interferon cu acțiune de lungă durată și ribavirină, dar este în creștere utilizarea medicamentelor antivirale potente cu acțiune directă. Persoanele infectate cu genotipuri hepatitice tip C diferite răspund diferit la tratament, unele mai cu succes decât altele, dar diferențele dintre genotipuri dispar, iar ratele de vindecare cu noile medicamente se apropie de 100%.

Prevenirea, diagnosticul și tratamentul hepatitelor B și C

Virusul hepatitei B (VHB) este transmis între oameni prin contact cu sângele sau cu alte fluide ale corpului, inclusiv materialul seminal sau fluidul vaginal ale unei persoane infectate. Rețineți că, este foarte puțin probabil ca acesta să poată fi contractat prin sărut sau prin schimbul de tacâmuri.

Virusul hepatitei C (VHC) se răspândește prin contact direct cu sângele infectat. Foarte rar, acesta poate fi transmis prin alte fluide ale corpului, dar acest lucru este neclar în prezent.

Prevenire

Cele mai frecvente căi de transmitere pentru virusurile hepatitice B și C sunt următoarele:

- Transfuzii de sânge și produse din sânge utilizând sânge netestat (în majoritatea țărilor dezvoltate, sângele a fost testat încă din anul 1990)
- Intervenții medicale sau dentare fără sterilizarea adecvată a echipamentelor
- De la mamă la nou-născut în timpul nașterii (foarte frecventă la hepatita B, mai puțin frecventă la hepatita C)
- Înțeparea cu ace în unitățile de asistență medicală
- Schimbul de echipamente pentru injectarea drogurilor

- Utilizarea în comun a pailor, a bancnotelor rulate etc. pentru prizarea drogurilor
- Utilizarea în comun a aparatelor de ras, a periștelor de dinți sau a altor articole de uz casnic
- Tatuajul și piercing-ul corporal, dacă se efectuează cu echipamente nesterilizate.

În cazul hepatitei B, infecția poate apărea și prin sex neprotejat cu o persoană infectată.

Dacă credeți că ați fi putut contracta hepatită B sau C, este important să fiți testat. Pentru fiecare dintre ele este necesar un test specific. Nu presupuneți că ați fost testat într-un control de sănătate de rutină.

Vaccinarea este cea mai bună metodă de a preveni infecția cu virusul hepatitei B. Mai mult de un miliard de doze de vaccin hepatitic B au fost utilizate de la începutul anilor 1980 și s-a dovedit a fi eficace în aproximativ 95% din cazuri.

În prezent nu există vaccin pentru hepatita C.

Diagnostic

Pentru a diagnostica hepatita B, sângele trebuie verificat pentru antigenul de suprafață al hepatitei B (AgHBs).

Antigenul HBs este o parte a virusului și va apărea, de obicei, în sângele dumneavoastră, la șase până la douăsprezece săptămâni după infectare.

Dacă testul este pozitiv, aveți hepatită B. În acest caz, medicul dumneavoastră trebuie să efectueze teste suplimentare pentru a verifica dacă hepatita B este nouă sau veche, dacă dăunează organismului dumneavoastră sau nu și dacă aveți nevoie de tratament sau nu.

Dacă ați eliminat în mod natural virusul sau dacă ați fost vaccinat împotriva hepatitei B, veți avea anticorpi împotriva hepatitei B (anti-HBs). Corpul dumneavoastră a creat anticorpii pentru a distruge virusul. Dacă aveți anti-HBs, sunteți protejat împotriva viitoarelor infecții cu virusul hepatitei B.

În cazul hepatitei C, medicul dumneavoastră va verifica mai întâi anticorpii hepatitei C (anti-HCV). Dacă testul este pozitiv, aceasta înseamnă că, fie aveți acum virusul, fie că ați avut virusul și l-ați eliminat. De obicei, durează șapte până la nouă săptămâni pentru ca anticorpii hepatitei C să apară în sângele dumneavoastră după infecție. Dacă sistemul imunitar este slăbit (de ex. prin infecție cu HIV), poate dura mai mult timp până corpul dumneavoastră va produce anticorpi împotriva hepatitei C sau este posibil să nu îi producă. Dacă primul test este pozitiv, medicul dumneavoastră va testa apoi virusul în sine (ARN-ul hepatitei C). Dacă acest test este pozitiv, aveți hepatită C.

Dacă sunteți diagnosticat cu hepatită B sau C, vă veți confrunta cu multe provocări, dar este mai bine să vă confrunțați cu boala, să știți cum să evitați transmiterea infecției altor persoane și să vă gândiți la opțiunile de tratament și la strategiile de abordare a bolii cât mai curând posibil.

Pentru informații suplimentare privind posibila expunere la risc sau după expunerea efectivă și despre cum puteți să vă testați, vă rugăm să contactați medicul dumneavoastră de familie sau asociațiile și/sau grupurile locale de pacienți, care vă vor furniza informațiile de care aveți nevoie.